

De boerderij, daar ontving ik het leven
en mijn geloof. Ik zag er als kind de grootsheid
en de veelzijdigheid van vruchtbare tuinen,
ik bewonderde de akkers
en speelde er mijn geliefde kinderspel.
Ik zag de jaargetijden spelen met de schepping
en leefde mee in de ontwikkeling
van alles wat om mij heen opnieuw ontstond.
De lente kwam ieder jaar weer
en raakte keer op keer mijn kinderlijke geest.
Troostvol was ze, de lente.
Elke winter wist ik: nog even,
dan krijgen de bloesems hun kleuren,
nemen de vlinders hun vlucht,
dan dwarrelt de vlinder langs de bloesems
en zijn geest is leeg.

Als kind speelde ik dikwijls
onder de populieren rond de boerderij.
Wonderbaarlijk vond ik ze,
vooral als de wind ermee ging spelen
want dan bewoog hun charme mee.
Zo konden zij voluit van zich laten spreken:
dansend, zwierend met brede gebaren,
of krachtig teruggebogen door de wind.
Als dan de avond viel, kwam de kalmte in deze reuzen,
een enkel blad bewoog nog slechts
in het stromen van een zachte bries.
Gezang van de bewoners klonk van boven,
als een toegift voor wie luisterde op de grond.
Geen lied kan deze symfonie van
van wind, dans, zang en kleuren evenaren.
Dit is geen slaaplied, maar een zang die wekt,
een melodie die komt en gaat.
Alleen een verstild hart is verzonken in dit lied,
alleen een kind kan het verhalen.

In de vroege ochtend en de avond
werden de koeien van het land gehaald
om ze te melken.
Dat beeld vergeet ik nooit:
koeien halen.
Dan zag ik langs de hele Uiterdijkenweg
de dieren lopen in een rij,
zwart en wit, over de kavelpaden
langs de groene wei.
In de ochtend, in de avond.
Soms – bij droogte – in stofwolken gehuld.
Maar het mooist was de koeienweide,
voorbij het tulpenveld.
Fiere herkauwers, en hoog daarboven
de leeuweriken die zich lieten horen in de rust.
Dan rustte ook mijn hart.

Daar liggen ze. Herkauwend.
Hun ogen half dicht.
Een onbezorgde indruk wekken ze.
Maar stil werkt
juist in die diepe ontspanning
het wonderbaarlijke.
Onmerkbaar herscheppen zij gras tot melk.
In de avond, in de ochtend.
De uiers staan strak.
Soms duurt het te lang,
wachten ze de machine niet af,
en laten ze de melk al schieten.

Ik denk vaak aan mijn ouders,
aan hoe ze waren,
toen ik nog maar net bestond.
Hun inzet en trouw
hebben mijn jaren rijk gemaakt.
Altijd nabij waren ze,
in de wisseling van mijn gemoed,
bij zichtbare en onzichtbare veranderingen.
Zij leerden me zien hoe kostbaar het bestaan is.
Zo was hun offer voor me,
zo was hun sterven voor me,
uit de grond van hun geloof.
Ik zie niet alleen wat ze deden,
maar vooral dat Goddelijke liefde
hun leidraad was;
de pijler waarop mijn leven
nieuwe hoop kreeg
en perspectief.

Toen ik nog kind was, ging het tekenen vanzelf.
Het was er, het was deel van mij.
Later werd het een middel om terug te keren
naar mijn oorspronkelijke bestemming.
Soms werd ik midden op de dag begroet
door de inspiratie.
Die liet me delen in haar triomf
en bood me uitzicht op
waar ik reikhalzend naar uitzag;
het eeuwige leven,
iets wat boven mij uitsteeg.

‘Merk jij dat ook niet, datgene voorbij alles wat wij kunnen zien?’, vroeg ik iemand.

Maar het was een geheim.

Een geheim dat me aan het tekenen zetten,

een geheim waarvoor ik stil wilde zijn

en geconcentreerd, waarvoor ik zachtjes

op mijn tenen wilde gaan lopen

omdat het anders wel eens

op de vlucht zou kunnen slaan.

Tevergeefs. Het was zo vluchtig en ongrijpbaar.

Mijn tekenspel en de kracht van dit geheim,

de inspiratie en mijn verlangen;

dat alles was zo dicht bij elkaar,

het hoorde bij elkaar, als geschenken die samen

één groot geschenk vormen.

Ze konden niet zonder elkaar, die geschenken.

Dat geschenk, het was van mij, het hoorde bij mij,

het was met mij vertrouwd, aan mij verwant.

Daar waar de horizon open ging

en mijn hart zo vrij het geluk kon uitspreken:

‘Daar is God’.

Hier sprak de echtheid van mijn hart.

Het duurde een hele tijd voordat ik ze weer

in mijn leven toe zou laten,

die geschenken.

Naarmate ik ouder werd, schonk ik er
steeds minder aandacht aan.
Het raakte in de vergetelheid,
zoveel andere dingen drongen zich ertussen.
Maar niets was zo bijzonder als dat ene.
Juist in dat bijzondere lag mijn eigenlijke hart,
mijn geheim en mijn kracht;
het krachtige gevoel bestemd te zijn
voor een hoger leven,
de gedachten die naar God leidden en de
aanroeping van de Heer.
Zonder deze gedachten werd mijn leven
een te aards, te werelds leven.
Het gelovige deel,
mij door de zorg van mijn ouders toegevalen,
bleef werkeloos, krachteloos.
Hoe langer ik zonder bleef,
hoe dichter de mist werd.
Niets was er nog te zien
van mijn oorspronkelijke richting.

